

[Henry Christensen.]

13 punkter, at der ikke ved en umiddelbar gennemgang af disse punkter er noget, der sådan særlig kan støde an. Jeg har fremhævet, at det vigtigste efter vort skøn er spørgsmålet om kreditlempelsen, og har stillet mit supplerende spørgsmål i den forbindelse. De andre områder må vi desværre nok vurdere til ikke at være særlig betydningsfulde. De er gode og ønskelige, men ikke sådan, at der derigennem bliver det tilstrækkelige grundlag for den erhvervs politik og den stabilisering af den økonomiske politik, som vort land har behov for.

Statsministeren var inde på nogle betragtninger om opsparingen, og det er rigtigt naturligvis, hvad statsministeren siger, at den private opsparing er vokset betydeligt i Danmark igennem de senere år. Det understreger for det første, at der altså er muligheder i moderne tid i den private opsparing. Vi mener bare, at disse muligheder skulle være udnyttet endnu bedre, og vi må heller ikke overvurdere de resultater, der er nået. Statsministeren fremstillede det jo på den måde, at der er sket en betydelig stigning i opsparingen. Det er der også, men baggrunden er jo desværre den, at man starter fra et relativt lavt niveau. En række andre lande, også Norge og Sverige, har en i forhold til deres nationalprodukt større opsparing, end vi har, og det må desværre også med i billedet. Vi har altså en for utilstrækkelig opsparing i Danmark, og derfor må det være et led i den økonomiske politik, endda et vigtigt led, at drøfte veje og finde midler til at forøge den private opsparing. Derfor er det naturligvis en skuffelse, når regeringen afviser at gå ind på en nærmere drøftelse på disse områder.

Jeg vil gerne sige til hr. Per Hækkerup, at jeg er glad for at få bekræftet, at det ikke er hr. Per Hækkerup, der er ømskindet — det ville også have været en ny erfaring at gøre. Men hr. Per Hækkerup opretholder fremdeles sin kritik af, at oppositionen har kritiseret regeringens erhvervs politik og økonomiske politik så stærkt, som den har, og mener, at dermed har oppositionen påtaget sig et særligt ansvar for den udvikling, der er sket i samfundet.

Se, det må alt sammen bero på, hvordan man vurderer regeringens politik. Hvis man

vurderer regeringens politik sådan, at der er afgørende fejlagtige momenter i den over for de opgaver, vi stiller os, og at den på væsentlige områder er ledsaget af mangel på forståelse af den aktuelle problematik, er det både vores pligt og ret at kritisere dette. Når man føler, at kritikken har været af en form, som jeg forstår man ikke så godt kan lide, kunne det måske være, fordi man også føler, at der trods alt er en vis saglig begrundelse i kritikken. Den vedrører naturligvis det saglige indhold i den førte politik, men den vedrører også den politiske konstellation, der har båret regeringen i denne del af landets politik.

Jeg vil gerne minde både statsministeren og hr. Per Hækkerup om den tale, som regeringens parlamentariske støttepartis ordfører, hr. Poul Dam, holdt i dag. Den var efter hans sædvanlige filosofi. Statsministeren havde kun venlige kommentarer til overs for hr. Poul Dam — bortset fra det med det ene punkt; men jeg indrømmer, at statsministeren så gik elegant uden om den del, som der desværre er grund til at hæfte sig ved, nemlig den del i hr. Poul Dams tale, der indeholdt en række forslag, hvis virkning var en begrænsning af det private erhvervslivs muligheder i samfundet. Det var ganske utilslørt hr. Poul Dams og hans partis politiske hensigt, at det private erhvervslivs muligheder skulle begrænses, det var hans politiske sigte. Men så må statsministeren også forstå, at for os, der har den opfattelse, at det private erhvervsliv er af afgørende betydning for dette lands velstandsudvikling, dets beskæftigelse osv., må det give anledning til ganske overordentlig bekymring og ængstelse, når landets regering bygger sin flertalsposition specielt på en alliance med dette parti.

Hr. Per Hækkerup siger, at det, socialdemokratiet har opnået, er, at det nu i større udstrækning end før kan gennemføre partiets egen politik. Man må tage det som et udtryk for, at socialdemokratiet i samarbejdet med SF kun vil gå så langt til venstre, som partiets egen politik begrunder, og at man ikke vil give én eneste indrømmelse til SF. Det er naturligvis også af interesse. Det er dog altid noget.

Men modstykket af dette, hvad er det? Modstykket er, at socialdemokratiet også